

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/425/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513208237
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7513208237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej I. K., F.. XX.X.XXXX, T. R. G. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z. so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa 7, zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa 7, o zaplatenie 1155,51 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 27.10.2014 č.k. 17C/147/2013-51 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom konanie o zaplatenie v rozsahu sumy 20,00 eur zastavil, žalobu zamietol a vyslovil, že účastníkom nepriznáva trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 27.5.2013 sa žalobca domáhal, aby bola žalovaná zaviazaná zaplatiť mu 1155,51 eura spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania v sume 86,97 eura a 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 328,87 eura od 12.2.2013 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania, pričom podaním zo dňa 23.10.2014 v časti 20,00 eur zobral svoju žalobu späť. Poukázal na tvrdenie žalobcu v žalobe, že žalovaná porušila svoje povinnosti zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, P. C. XX.X.XXXX uzatvorila s jeho právnym predchodcom, keď neplnila v dohodnutých termínoch dohodnuté splátky, v dôsledku čoho veriteľ odstúpil od zmluvy a vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu. Potom, ako zmluvou zo dňa XX.X.XXXX na žalobcu postúpil veriteľ svoju pohľadávku, ktorá činila ku dňu postúpenia sumu 1550,51 eura, pozostávajúcu z istiny 723,87 eura, riadneho úroku 606,46 eura a úroku z omeškania 220,18 eura, žalovaná žalobcovi čiastočne dlh splnila (zaplatila mu sumu 5 eur dňa 20.1.2012, čiastku 85 eur dňa 12.3.2012, sumu 50 eur dňa 16.4.2012, 50 eur dňa 7.5.2012, 50 eur dňa 11.7.2012, sumu 15 eur dňa 17.7.2012, 50 eur dňa 8.8.2012, čiastku 20 eur dňa 14.11.2012, 25 eur dňa 12.12.2012, 20 eur dňa 9.1.2013 a sumu 25 eur dňa 11.2.2013), a ku dňu podania žaloby pohľadávka žalobcu voči žalovanej činila sumu 1155,51 eura, pozostávajúcu z dlhu na istine 328,87 eura, riadneho úroku 606,46 eura a úroku z omeškania 220,18 eura. Kapitalizovaného úroku z omeškania 86,87 eura sa žalobca domáhal odo dňa vzniku dlhu po deň čiastkovej úhrady uvedenej vyššie a od 12.2013 do zaplatenia zákonného úroku 9,25% ročne zo sumy 328,87 eura.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že na základe zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa XX.X.XXXX bola žalovanej vydaná kreditná platobná karta č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, k jej účtu

zriadenému v banke pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX, s poskytnutým rámcem najprv 10.000 Sk s úrokovou sadzbou 16,8% a odo dňa X.XX.XXX5 v sume 20.000,00 Sk, ktorý mala na kartový účet platiť v 1 000,00 Sk splátkach až do vyrovnania. Žalovaná svoj záväzok neplnila dohodnutým spôsobom, čo viedlo banku (pôvodného veriteľa) k tomu, že zmluvu dňa XX.X.XXXX vypovedal a žalovanej určil lehotu na vrátenie aktuálneho dlhu v sume 24.317,10 Sk bezodkladne. K zániku právneho vzťahu došlo dňa X.X.XXXX, kedy bola žalovanej doručená výpoveď zmluvy. Dňa XX.X.XXXX mala žalovaná podpísať dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorom sa "zaviazala" počnúc XX.X.XXXX platiť mesačné splátky neuvedenej výšky. Podľa jej čl. 2 (Uznanie záväzku) osoby, uvedené v bode 1.2 alebo 1.3 dohody uznávajú čo do právneho dôvodu i výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy, uzavretej medzi veriteľom Slovenská sporiteľňa, číslo zmluvy/zákazníka: XXXXXXXXXXX zo dňa (bez dátumu), dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 723,87 eura, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur. Podľa jej čl. 3 bod 3.1 (označený ako "Forma splatenia záväzku") osoby uvedené v bode 1.2 alebo 1.3 dohody vyhlasujú, že sa zaväzujú splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach po 0 eur, dátum splátky (deň v mesiaci) 20 a dátum prvej splátky: XX.X.XXXX, ako i že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanej zmluvou o postúpení pohľadávok z XX.X.XXXX, postúpenie pohľadávky bolo oznámené žalovanej pôvodným veriteľom listom zo dňa XX.X.XXXX.

Po právnom posúdení veci podľa § 1 ods. 3, § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 2 písm. u) a r), § 7 ods. 1, § 5b zák. č. 250/2007, v znení účinnom od 1.5.2014, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 3, § 101, § 558 Občianskeho zákonníka, § 387 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobcom uplatnená peňažná pohľadávka je premlčaná tak podľa Občianskeho ako aj podľa Obchodného zákonníka. Zo skutočnosti, že zmluva medzi žalovanou a Slovenskou sporiteľňou neobsahovala údaje v § 4 ods. 2 písm. a) a ani g) zák. č. 258/2001 Z.z. vyvodil, že právnomu predchodcovi žalobcu by patrila iba dlžoba na samotnej sume, danej kreditom na kartu žalovanej, bez úrokov či ďalších poplatkov. Konštatoval, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu zo dňa XX.X.XXXX2 je vopred navrhovateľom vypracovaný štandardizovaný formulár, v ktorom je ním zakomponovaná aj formulácia o uznaní premlčaného dlhu s tým, že príslušenstvo bude vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, a vyhodnotil ju ako neplatnú. Dôvodil, že záväzok, ktorý mala žalovaná uznať, je nedostatočne identifikovaný, keďže zo sumy, ktorú žalovaná mala uznať, nie je zrejmé, či a aké príslušenstvo je zahrnuté do uznanej čiastky istiny, či sú v nej úroky a poplatky. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu v bode 3 dohody označenej ako "Forma splatenia záväzku" nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery a predstavuje neprijateľnú klazulu. S poukazom na tieto skutočnosti uviedol, že nenastal dôsledok predĺženia premlčacej doby na 10 rokov. Uzavrel, že k zániku právneho vzťahu došlo dňa X.X.XXXX účinným doručením výpovede zmluvy žalovanej a keďže žalovanej bola určená lehota na splnenie záväzku "bezodkladne" (t.j. bez konkrétneho dátumu), prvým možným dňom bol nasledujúci deň, t.j. X.X.XXXX. Ak sa tak nestalo, dňom X.X.XXXX začala plynúť premlčacia lehota v trvaní 3 rokov podľa Občianskeho a 4 rokov podľa Obchodného zákonníka, a preto žalobca podal žalobu po uplynutí premlčacej doby.

Výrok o zastavení konania odôvodnil použitím § 96 ods. 1, veta prvá a druhá, ods. 2 a 3 O.s.p. a skutočnosťou, že k čiastočnému späťvzatiu o sumu 20,00 eur došlo pred prvým pojednávaním.

Výrok o trovách konania odôvodnil tým, že žalobca bol v konaní neúspešný a žalovanej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku, ktorým súd žalobu zamietol, podal včas odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Navrhol zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti a vyhovieť žalobe, resp. zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a vec v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. Poukázal na znenie ust. § 101, § 558 Občianskeho zákonníka a zopakoval, že žalovaná podpísala dňa XX.X.XXXX dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči nemu, vzniknutý zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty č. XXXXXXXXXXX J. J. J., I..J.. vo výške 723,87 eura, čo do dôvodu i výšky, ktorá

spĺňa všetky nálezitosti, vyžadované zákonom, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Tvrdil, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu a na jej základe došlo k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej doby. Odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo 1201/2009, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/35/2013, sp.zn. 9Co/64/2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/28/2013 zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a ak by súd v konaní rešpektoval zásadu rovnosti účastníkov, neposkytol by ochranu takému konaniu žalovanej spotrebiteľky, ktoré podľa žalobcu nemožno považovať za morálne a čestné.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v jeho zamietavom výroku a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Pretože žalobca napadol rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, právoplatnosť výroku o zastavení konania v časti 20,00 eur odvolaním nebola dotknutá (§ 206 ods. 3 O.s.p.) a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu.

Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f), t.j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku v jeho napadnutej časti. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli. Vykonané dokazovanie následne vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Rozsudok je v napadnutom výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza:

Súd prvého stupňa správne uzavrel, že zmluva o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa XX.X.XXXX, na základe ktorej bola žalovanej k jej účtu zriadenom v banke pod č. XXXXXXXXXXX/XXXX vydaná kreditná platobná karta č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, je spotrebiteľskou zmluvou. Z tohto pohľadu správne súd prvého stupňa pri rozhodovaní postupoval, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľské zmluvy totiž platí, že nesmú obsahovať neprijateľné podmienky a nejasnosť alebo nezrozumiteľnosť zmluvných dojednaní nesmie byť na ťarchu spotrebiteľa. Samotným východiskom je pritom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zo stretu autonómie vôle a z myšlienky rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany, a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, t.j. spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. K tomuto je vhodné dodať, že ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, ktorej účelom je (a bolo) poskytnúť spotrebiteľovi primeranú ochranu vyplývajúcu z ustanovení o spotrebiteľskom práve, spadá medzi jednu zo zdieľaných politík Európskej únie, preto správne prvostupňový súd na vec nahliadal tiež z pohľadu unijného práva. Európska únia vydala niekoľko smerníc dopadajúcich na ochranu spotrebiteľa. S posudzovanou vecou úzko súvisí najmä smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorej článok 6 musí byť vykladaný v tom zmysle, že spotrebiteľ nie je zneužívajúcou klauzulou viazaný a že v tomto smere nie

je nevyhnutné, aby túto klauzulu najprv úspešne napadol (Pannon, bod 1. výroku). Vnútroštátny súd má totiž povinnosť posúdiť z úradnej povinnosti zneužívajúci charakter zmluvnej podmienky, pokiaľ má k dispozícii informácie o právnom a skutkovom stave, ktoré sú pre tieto účely nevyhnutné. Ak považuje takúto zmluvnú podmienku za neprimeranú (nekalú), zdrží sa jej použitia (Pannon, bod 2. výroku).

Nepochybne postúpením pohľadávky plynúcej zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa XX.X.XXXX (po jej vypovedaní dňa XX.X.XXXX) sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nezmenila. Ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, správne preto prvostupňový súd aplikoval aj na právny úkon Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa XX.X.XXXX, správne pritom zisťoval prípadnú existenciu neprijateľných podmienok v Dohode, zohľadniac pritom aspekt materiálnej rovnosti medzi spotrebiteľom a dodávateľom a pri skúmaní plynutia premlčacej doby rovnako správne zameral dokazovanie na zistenie tej skutočnosti, či žalovaná uznala nárok žalobcu a či toto uznanie vyvoláva právne účinky vo vzťahu k plynutiu novej premlčacej doby. Z formy a obsahu tejto dohody uzatvorenej medzi účastníkmi je zrejmé, že sa jedná o tzv. "formulárovú" zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalobca už vopred pripravený a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovanej, pričom žalovaná obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť, a ani neovplyvnila.

Z obsahu spisu i odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že obsahom vyššie uvedenej dohody je viacero právnych úkonov, konkrétne uznanie záväzku ako jednostranný právny úkon i dohoda o splátkach ako dvostranný právny úkon. Jednoznačne nemožno uzavrieť, že samotná žalovaná mala záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Takáto dohoda je pre priemerného spotrebiteľa nezrozumiteľná, pretože nemôžu mu byť jasná kategória uznania záväzku, teda jej právny význam a nedokáže odlíšiť rôzne dôsledky vyplývajúce z týchto právnych vzťahov. Pokiaľ teda podpisuje dohodu označenú ako "Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku", nemusí si byť vedomý právnych následkov ďalších úkonov, ktoré sú v tejto dohode obsiahnuté, vrátane uznania záväzku. Uzavretím takejto dohody sa zhoršilo postavenie žalovanej ako spotrebiteľa, pretože v dôsledku uznania dlhu došlo k predĺženiu premlčacej doby na uplatnenie nárokov žalobcu zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa XX.X.XXXX, z ktorého dôvodu sa možno stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa.

Preto ak súd prvého stupňa uzavrel, že žalobou podanou na súd dňa 27.5.2013 žalobca svoj nárok uplatnil po uplynutí premlčacej doby, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie vo veci samej treba považovať za správne.

Keďže nebolo zistené, že by rozsudok v jeho napadnutej časti bol postihnutý vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a keďže v odvolacom konaní žalobca úspešný nebol a procesne úspešná žalovaná náhradu trov v odvolacom konaní priznať nežiadala (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.